Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

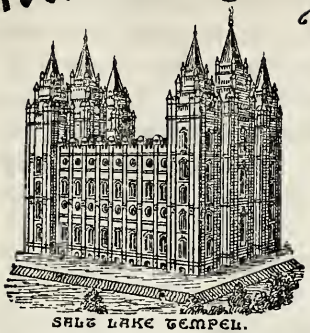

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5. 1 Marts 1903. 52 Aargang.

Lad Bogens Ord blive kjendt og dømt.

(Af Ældste Charles R. Mabey.)

En Lignelse.

Engang i fordums Dage blev en vis Bog, som foregav at være et Budskab fra Guderne, og som bar Præg af deres guddommelige Kjendetegn, bragt til en Nation, for at denne kunde antage den. Den fremkom med en Stadfæstelse af Legenden og var i Besiddelse af Kundskabens Velvillighed og Mænds uomstødelige Vidnesbyrd. Dens Oprindelse var, som det lod til, uomtvistelig; dens Ægthed lod sig ikke rokke af alle de Argumenter, der fremførtes imod den, og dens ukjendte Forfattere vare sanddrue og trofaste. Alt, hvad der stod i Forbindelse med dens Affattelse, bekræftede fuldt ud dens Naturlighed. Ved sin første Fremkomst blev den tilsmilet af Lykken; de Lærde og Mægtige modtoge den uden et misbilligende Ord, medens Bifaldsraab fra Folkemassen forkyndte, at den var antaget.

Der fandtes alligevel Nogle, som vare imod de nye Skikke (saaledes benævnedes det), som den søgte at indføre, og med hele den aandelige Styrke, de besad, bekjæmpede de dens Forsvarere, idet de udbrøde: „Dersom denne Bog er fra Guderne, hvorfor komme de saa ikke selv ned og forkynde os det saaledes, som det er? Hvorfor henvende de sig først til disse ulærde Folk i Stedet for at komme til os, som have ransaget Profeternes Skrifter og kjende dem, som de vare vore egne? Udover, hvad der berettes i dem, tro vi ikke, at de himmelske Magter have Noget

at gjøre med dødelige Mennesker i vore Dage; desuden have vi allerede modtaget alle de Bøger, vi behøve, og vi ville gjøre Alt, hvad vi kunne, for at tilintetgjøre dette Bedrageri, som har faaet Magt." Striden voxede, og Vreden og Hadet over Bogens Fremkomst tiltog.

Nu havde denne Nation imidlertid ogsaa Vise og Kloge, som ikke fortabte sig i ubesindig Trætte, men studerede Universets Hemmeligheder og dannede Menneskets Meninger. De lode sig ikke beherske af menneskelig Svaghed og kunde rolig afsløre Svig. Striden blev underkastet deres Afgjørelse, da de kjendte Historien fra Begyndelsen til Enden og forud kunde gjøre sig et Begreb om Begivenhedernes Gang, og de afgave følgende Kjendelse:

„Al Sandhed er evig og uforgjængelig. Den bejler hverken til gode eller slette Meninger. Forsøg at skubbe den til Side, og den vil faa større Raaderum; tramp den ned i een Skikkelse, og den vil komme til Syne i en anden, skjønnere og mere triumferende. Ondskab er flygtig og skuffende og trives kun i Skyggen af Menneskenes Paafund. For de Letsindige er dens Udseende tillokkende og behageligt, for de Forstandige afskrækkende og modbydeligt. Den antager et smukt Ydre for at kunne smykke uædle Hensigter, men den taaler aldrig nogen Undersøgelse; dens Udseende er kun som et Flor om dens ydre Fremtræden, et Slør for dens Hykleri. Sandheden indbyder til en nøje Undersøgelse og udfolder en Rigdom af Skatte ligesom Forraadshusets Indre, naar det udforskes. Perler findes paa Havets Bund, Guld i Jordens Indre og den krystalklare Sne paa Bjergets Top. Dyk paa Bunden, dersom du vil søge efter Livets Perler; grav dybt, dersom du vil finde Sandhedens Guldklumper; bestig Bjerget, dersom du vil erholde menneskelig Tankeklarhed. Denne Bog kan støttes af alle fornuftige Grunde og af den almindelige Mening, og uimodsigelige Vidnesbyrd kunne tale til Gunst for den, men dersom dens Indhold ikke aabenbarer dens Guddommelighed, og dersom ethvert af dens Ord ikke bekræfter Paastanden om dens Troværdighed, da er den kun et dødt Bogstav og ikke videre Opmærksomhed værd. I, som have bekjæmpet Bogen, have I læst dens Historie? I, som have raabt med Foragt efter dens simple og enfoldige Oprindelighed, gaa hjem og læs den og vælg da for eder selv. Dersom I saa finde, at det er et Bedrageri, nuvel, saa er det godt; det vil da dø hen af sig selv, og I behøve ikke at bekymre eders Sind."

Et vigtigt Budskab.

Mormons Bog gjør Fordring paa at være inspireret af Gud og overgivet Menneskeslægten til Oplysning om Historie, Religion og Frelse, og den maa enten være sand eller falsk. Er den et Bedrageri, da staar det tilbage for Verden at prøve den som et saadant; er den Sandhed, da er dens Budskab det største, der er bragt Menneskeheden, siden Frelseren levede paa Jorden. Indtil denne Dag har ikke nogetsomhelst Ar-

gument kunnet rokke en Tøddel af dens Indhold; men en Bog, der har kunnet gjennemgaa alle Prøver, er udset til at leve i Folkets Hjerter; thi dens indre Værd forøger med hver Dag dens Indflydelse. Den gamle Spaulding-Krønike, som Bogens Modstandere klyngede sig til med en druknende Mands Krampagtighed, er overgaaet til sin velfortjente Hvile. Ideen om Joseph Smiths Affindighed eller Selvbedrag er bortfaldet som værdiløs, fordi noget saadant i Lyset af senere Begivenheder og Vidnesbyrdenes almindelige Omfang vilde være et større Under end Bogens Overlevering ved en Engel.

Ved Bogens første Udgivelse lød Haanlatteren over hele den lærde Verden. Dens Titel blev Gjenstand for Spot, og endnu i vore Dage tale de, som ikke kjende dens Historie, kun om den med Haan. Til Trods for alt dette har den banet Vejen for videnskabelig Efterforskning paa det vestlige Kontinent og oplyst den betraadte Vej for kommende Generationer. Den har løftet Nattens mørke Slør, der laa over Amerikas Oldtid, og hævet dette Lands Historie op til en saa høj Rang, at selv de gamle Verdenslande blegne i Sammenligning dermed. Alle dens Kapitler ere fulde af Belæring for dem, som studere Mexicos, Central-Amerikas og Perus Arkæologi, og Videnskaben bekræfter Tid efter anden dens Paastande.

Bogen støttes endvidere af Vidnesbyrd, der bleve givne af saa ærlige og oprigtige Mænd, som menneskelige Væsener kunne være. Selv da Dødens Engel stod hos dem, bare de til Fremlæggelse for hele Verden Vidnesbyrd om, at de saa' og undersøgte Guldpladerne til Bogen. Hvad mere kan Verden ønske? Skal en Guds Engel komme ned fra Himlen og vise dem det samme? Vilde de i saa Fald tro det? Nej, de vilde sige: „Det maa være en Skuffelse. Jeg har været grebet af Forvirring; det har kun været et Foster af min Fantasi."

Hvorfor Nephiternes Optegnelse vil bestaa.

Er det nødvendigt at have nogen anden Prøve paa disse ældgamle Skrifters overbevisende Gyldighed, saa afgiver Bogens eget Indhold den bedste Prøve i saa Henseende. Hvad kunde det nytte, selv om hellige Væsener aabenbarede det atter og atter til den Vantro? Vilde det blive modtaget? Nej, Skrifterne af og om det gamle Amerikas Indbyggere maa tale for sig selv. Med Bogstaver i straalende Guld have dens Blade erklæret for Verden, at dens Indhold er ubetinget Sandhed. Vi kjedes ved at høre Mænds Forsvar kun for den ydre Side af en Sag. Vi bekymre os ikke om, hvad en Mand har gjort, eller hvem der taler godt om ham. Vi ønske at se hans Færden og Vandel i det daglige Liv. Ved Hjælp af Rygtet lære vi, hvad andre Folk tænke om en Person, men det giver os ikke et sandere Indblik i hans virkelige Liv, end et Telegram giver om en Mands virkelige Følelser i et Feltslag. Det samme kan siges om hvilkensomhelst Bog. Kritikerne kunne tale godt

om den, men deres Ord ere billedlig talt som den lette og flygtige Beskrivelse af en Banket. Hvis Mormons Bog skal forstaas, maa den læses med Eftertanke.

Dersom et literært Værk interesserer os mere, naar vi læse det anden Gang, end da vi først læste det, kunne vi sige, at det staar over det middelmaadige, og hvis det efter flere Gjennemlæsninger ikke alene vedligeholder sin Livskraft, men ogsaa aabenbarer en Overflod af nye Tanker, saa kan det sikkert stilles i Række med den klassiske Literaturs Mesterværker. Til saadanne Bøger henregne vi Emersons, Bacons, Shakespeares, Schillers, Homer og Literaturens Ætling — Bibelen. Vi sætte Mormons Bogs inspirerede Optegnelser fuldt ud paa Højde med dem, og vi opfordre den hele Verden til at undersøge dens Indhold. Vi hævde, at dens Kapitler i ligesaa høj Grad ere baarne af den højeste og ypperste Visdoms Tankekraft, at de indeholde ligesaa mange dybe Enkeltheder af Fornuftgrunde og ligesaa mange skjønne Glimt af Veltalenhed, at de rumme ligesaa aabne Erklæringer mod Synd og behandle Grundbegreberne ligesaa fortrinligt som noget literært Mesterværk i Verden. Enhver Tanke i Bogen er klar, og dens Maade at fremlægge Ideerne paa er ligesaa uigjendrivelig og grundig som de mest klassiske Steder hos Plato. Bibelen bliver aldrig ensformig, hvad der til Ex. er Tilfældet med Koranen, og vi gjøre gjældende, at Mormons Bog i den Henseende ligner Bibelen. Som Bibelen er en belærende, aandelig levendegjørende Gave fra Gud, saaledes kan det samme siges om den vestlige Verdens Bibel. Mormons Bog fremhæver nok saa stærkt som Bibelen Syndens frygtelige Følger, de rene og løftende Tanker, den klareste og mest kortfattede Forklaring over Hensigten med Menneskenes Tilværelse. Ydermere: Det gamle og det nye Testamente bleve skrevne af Østerlændere; de sindrige Jøder have tilsløret Profetierne deri i et blomstrende og billedrigt Sprog, og de ere blevne oversatte og forandrede af ukyndige Mænd, som ikke alene stode uforstaaende overfor Ideernes Udformning, men som ogsaa kun kjendte lidt til Værkets sande Aand og Mening. De mange og forskjellige Oversættelser have som Følge heraf gjennem nitten Aarhundreders Dunkelhed været en utilstrækkelig Vejledning for Trosbekjendelser og Samfund. Ikke saaledes med Mormons Bog. Forklaret i Inspirationens rene Aand og frembaaret af den Almægtiges anerkjendte Tjenere kom den for Dagen og blev gjennem den aandelige Kilde, som meddeler al Sandhed, gjengivet i det ligefremme engelske Sprog.

Lehis Lærdom.

Vi henføre nu Læseren til et Kapitel af Mormons Bog, der ikke blot taaler Sammenligning med Paulus' glimrende Værker, men endogsaa i Genialitet overgaar dem. Paulus, som i sin Voldsomhed for at naa et Endemaal ofte springer fra det ene Emne til det andet uden at

skabe Forbindelse, lader os tidt i Uvished om hans virkelige Mening. Den Forfatter, jeg her sigter til, vejer derimod enhver Sætning; han er allerede fra Begyndelsen klar over Slutningen, og han indsætter ethvert Argument paa det rigtige Sted. Enhver Erklæring er uomstridelig, og man er aldrig i Tvivl om hans virkelige Mening. Vi sigte til det 2 Kapitel af Anden Nephis Bog.

Den gamle jødiske Profet, Lehi, som oplærtes i Jerusalems Skoler paa Jeremias', Ezekiels og Zephaniahs Tid, giver nogle sidste formanende Ord og Lærdomme til sin Søn Jakob, som var født i Ørkenen. Meget virkningsfuldt fremlægger han Planen for den menneskelige Families Skabelse, Aarsagen til Adams Fald og Nødvendigheden af Frelserens Komme. Han paapeger Lovens Formaal og forklarer, hvorledes Adams Overtrædelse fandt Sted i den Hensigt at opfylde Menneskets Skabelsesmaal; han lægger ikke Synden for Døren hos vore første Forældre, som aabnede os Muligheden for vor jordiske Løbebane. Med andre Ord: „Adam faldt, for at Menneskene maatte blive til; og Menneskene ere til, for at de kunne nyde Glæde." Det fortæller hele Menneskeslægtens Historie og forklarer i eet Træk Scenerne i det store Drama, som paabegyndtes ved Adam og afsluttedes ved Jesus Kristus.

Modsætningen giver Udvikling.

Det hele Kapitel er en beundringsværdig Fremstilling af oprindelige Sandheder. Læg Mærke til, hvorledes den gamle Vismand indleder med de to store Magter, som kjæmpe om Herredømmet her paa Jorden, og derpaa beviser Nødvendigheden af en Forløsers Komme for at opløfte det faldne Menneske. Læg endvidere Mærke til, hvorledes han stiler hen mod Emnets Hovedpunkt og fremstiller det herlige Sted om „Modsætningen" — Straf og Lyksalighed — og viser dermed, at selv Lucifer har en Gjerning at udføre, idet hans Magt, der er rettet mod hin Lyksalighed, foranlediger, at Sjælens skjulte Egenskaber udfolde sig og gjøre Udviklingen til en Virkelighed.

Modsætning er en absolut Nødvendighed i alle Ting. Uden denne vilde Universet være en uvirksom Masse. Stridende Kræfter bevise altid dette Princip i ethvert Forhold i Naturen, hvilket kan illustreres paa mange Maader. Solens Varme optager hvert Aar utallige Millioner Tons Vand og overvinder Tyngdelovens Modstand. Vore Planeters kredsformige Bevægelse omkring Solen holdes i deres frygtelige Hastighed kun i denne Stilling ved Solens Tiltrækningskraft. Videnskabsmændene fortælle os, at Jorden er overladet med ubenyttet Elektricitet, der kun behøver at adskilles i to Dele — den positive og den negative — for at sætte Civilisationens Maskineri i Bevægelse. Jo mere man bestræber sig for at afsondre dem, jo mere Modstand gjøre de, og jo større bliver deres Evne til at virke. Hvis der ingen Modstand findes, intet Lys ydes; hvis ingen Modsætning kan bringes til at bære, fremkommer

heller ingen Varme, eller med andre Ord, uden Modsætning er der ingen Fremgang i nogen Del af Naturen. Den Sandhed, der gjælder om de materielle Ting, gjælder ogsaa om de aandelige. Uden Modsætning ere vi Intet og kunne ikke bringe nogen Ting fremad. I de behagelige Omgivelser i Edens Have vilde Adam i den ubundne, uafbrudte Tilværelse være ligesaa hjælpeløs og stillestaaende som et Barn; og før Synden stillede sig imod hans bedre Jeg, var der ingen Fremgang eller Tilbagegang. En Modsætning var nødvendig for at fremme Skabningens Endemaal.

Der maa være en Gud.

Vi gaa nu over til det trettende Vers, hint herlige Sted, som i faa Ord indeholder mere Skjønhed og Sandhed end noget Lignende i Literaturens Rige.

„Og dersom I skulde sige, at der gives ingen Lov, da skulle I ogsaa sige, at der findes ingen Synd. Dersom I skulde sige, at der er ingen Synd, da skulle I ogsaa sige, at der findes ingen Retfærdighed. Og dersom der ingen Retfærdighed er, da er der ingen Lykfalighed. Og findes der hverken Retfærdighed eller Lykfalighed, saa findes der ej heller Straf eller Elendighed. Og dersom disse Ting ikke ere, saa er der ingen Gud. Og er der ingen Gud, da ere vi ikke til, ej heller Jorden; thi der kunde ikke have været Noget skabt, hverken til at virke eller paavirkes; men Alting maatte være forsvundet."

Lader os gjennemgaa og forklare dette Afsnit. Hvorfor er der ingen Synd, naar der ikke er nogen Lov? Fordi Loven skaber Orden, Synden Forvirring. Dersom Princippet om Orden ikke bestod, kunde det ikke fremhæves ved nogen modsat Foreſtilling. Loven betyder Enighed, Synden Trætte, og Trætten bestemmes i Sammenligning med Enighed. Hvad der vilde være vellydende for det uøvede Øre vilde være mislydende for det øvede. Den kinesiske Spillemand bruger sit Instrument overensstemmende med sin Opfattelse, men et Berliner-Orkester vilde ved at høre ham ikke opdage Andet end en forvirret Sammenblanding af skurrende Lyde. Synden er Lovens Overtrædelse. Hvor der ikke findes nogen Lov, kan der ikke være nogen Overtrædelse og følgelig ingen Synd. Den vilde Afrikaner forstaar ingen Ting angaaende den engelske Grundlov; han styrer sig selv ifølge de Begreber om Retskaffenhed, som ere nedlagte i ham. Vi kunne ikke dømme ham efter civiliserede Menneskers Love, men efter det Lys, han har modtaget. Han udfører talrige Handlinger, som vilde bringe ham i Fængsel i et hvilketsomhelst europæist Land, medens han selv betragter dem som fuldkommen lovlige. Han er ikke under Civilisationens Love; derfor synder han ikke imod dem. Loven repræsenterer Fremskridtets Vej, Synden Tilbagegangens. Dersom der ikke fandtes Fremgang, vilde der heller ikke findes Tilbagegang, fordi man ved en tilbagegaaende Bevægelse maa have et Udgangspunkt. Loven

skaber Organisation, Enighed og Universets regelbundne Orden. Synden sønderbryder, skaber Uenighed og Forvirring. Den første kan ligesaa lidt existere uden den sidste, som Flodtiden kan undvære Ebbe.

Hvorledes Lykkalighed erholdes.

Dette bringer os til den næste Fremstilling: „Dersom I skulde sige, at der er ingen Synd, da skulle I ogsaa sige, at der findes ingen Retfærdighed." Retfærdigheden kræver Lighed for Loven; den udtrykker Kjærligheden til Ret; den betegner en virksom og kraftig Kamp for Fremskridtet. Den modsætter sig Synd og opholder Orden. Modstandsevnen kræver en Modstander; uden en modstridende Magt er Existensen umulig. Vor Retfærdighed bestemmes i Forhold til den Iver, hvormed vi søge at bekjæmpe Synden. Retskaffenhed er uden Betydning, naar den ikke er prøvet overfor Lidenskaben, og Synden fremkalder den Ildslue, gjennem hvilken Retfærdigheden maa vandre efter Selvprøvelsens Regel; først da bliver den en sikker Dyd. Den virkelig retskafne Karakter er den, som har tilbragt Livet i Kamp mod Syndens Magter og overvundet dem. I sand Retfærdighed findes ingen Stillestaaen; den er Lovens Opretholder, Syndens Besejrer, og Lykkaligheden er den Belønning, der følger de ædelmodige Bestræbelser. Derfor, „dersom der ingen Retfærdighed er, da er der ingen Lykkalighed".

Vi maa ikke forveksle Lykkalighed med Nydelse, der ligesaa let kan bringe os Syndens Løn som Oprigtighedens. Vore Nydelser kunne ligesaa godt have deres Grund i Tilfredsstillelsen af daarlige Lyster, som de kunne dikteres af ædle Motiver. Men Lykkaligheden følger kun efter Kampen for det Rette — efter Selvovervindelsen af de slette Tilbøjeligheder og Sejr over Synden. Lysten er flygtig, Lykkaligheden er vedvarende. Vi kunne finde Behag i at sætte os op mod Loven eller glæde os ved at udøve en god Gjerning, men Lykkaligheden er Frugten af et retfærdigt Liv — Resultatet af alle vore gode Gjerninger. Det er godt at være lykkelig, men sand Lykkalighed erhverves kun, naar vi bestræbe os for at gjøre Andre lykkelige, og dertil fordres en retfærdig og ærefuld Livsvandel. Hvem har nogensinde hørt, at et daarligt Menneske har gjort andre Folk lykkelige eller selv været det, undtagen det har omvendt sig og givet et godt Exempel? Hvem har nogensinde hørt, at en Dagdriver er retfærdig, eller at hans eget Liv er lykkeligt; men hvorledes skulde hans Lykkalighed være større end det umælende Dyrs eller hans Indflydelse paa andre Folk være bedre bevendt?

(Fortsættes Side 74.)

De Retfærdiges Lys skinner frydeligt, men de Ugudeliges Lampe skal udslukkes. Den Retfærdiges Frugt er et Livsens Træ, og den Vise vinder Sjæle. (Af Salomo Ordspr.)

---

1 Marts 1903.

Sæt eders Maal!

Naar Apostelen Paulus omtaler dem, som annammede Evangeliet paa hans Tid, siger han, at det var „ikke mange Vise efter Kjødet, ikke mange Mægtige, ikke mange Fornemme".

Saaledes ogsaa i vore Dage. Kun af og til indkommer der i Menigheden een eller anden, som er rig paa Gods og Guld, og som tilhører Verdens Vise og Lærde. Det store Flertal, som annammer Evangeliet, er af den fattige Klasse, hvis Opdragelse som Regel har fundet Sted under mindre heldige Vilkaar. Det er dog ikke Herrens Villie, at de, som komme under Evangeliets Indflydelse, skulle forblive i deres tidligere Stilling. Han fordrer tværtimod af sine Hellige, at de skulle benytte sig af enhver gunstig Lejlighed, der tilbydes dem, til at erhverve sig nyttig Kundskab og Oplysning; derfor ville de ogsaa under Evangeliets Indflydelse skride gradvis fremad og om føje Tid kunne maale sig med alle Andre i sand Viden. I Utah, hvor Kirken har sit Hovedsæde, og hvor Ungdommen bliver opdraget i Skoler i den sande Theologis Principper, finde vi saaledes en Samling af intelligente Mænd og Kvinder, som have fundet Visdommens og Kundskabens Skatte og hævet sig op til en Førerplads i Unionen. I en Aabenbaring,*) som blev givet til Joseph Smith, og som indeholder mange vigtige Lærdomme, siges der: „Søger med Flid og lærer hverandre Visdomsord; ja, søger efter Visdomsord i de bedste Bøger, søger Lærdom ved Læsning og ved Tro." Joseph Smith fulgte selv disse Ord med utrættelig Iver. Han var som bekjendt oprindelig en ulærd Yngling, men i sit senere Liv bestræbte han sig for at opnaa al den Oplysning og Uddannelse, han paa Grund af sine Forældres Fattigdom ikke havde kunnet erhverve sig som Dreng. Han studerede flere forskjellige Sprog og blev fortrolig med mange videnskabelige Fag, saa at han allerede i sin unge Alder kunde maale sig med mange af Samtidens Lærde og Videnskabsmænd. De store Principper, som han fremlagde, have siden rystet al Verdens Theologer; det er derfor ikke saa underligt, at hans Navn har en højst forskjellig Klang. Hvorfor formaaede han at udføre saa meget i sit korte Liv? Fordi han begyndte sit Arbejde af ganske Hjerte og søgte den Almægtiges Bistand. Noget Lignende er hændt mange andre af Kirkens ledende Mænd. Brigham Young, til hvis Veltalenhed et helt Folk lyttede med spændt Opmærksomhed, John Taylor, hvis Lærdom ikke rokkedes af Præster og fremragende Theologer, Orson og Parley P. Pratt, hvis Bøger have bragt

*) Lærd. og Pagtens Bog Kap. 88.

Tusinder til at annamme det sande Evangelium, ere Exempler herpaa; thi fra ringe Kaar udvikledes de til mægtige Mænd, hvis Kundskab hovedsagelig skyldtes deres utrættelige Flid. De unge Sidste-Dages Hellige, som af Naturen drages mod en hurtigere Udvikling, ville træde i disse store og ædle Mænds Fodspor og benytte deres Fritid til paa en viis og forstandig Maade at erhverve sig nyttige Kundskaber og til at udvikle deres aandelige Egenskaber i Alt, som er „dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt", afsky Synd og vise Ydmyghed for Herren ligesom hine Mænd. De ville da være udrustede til at kunne indtage en hvilkensomhelst ledende Stilling baade i det sociale og politiske Liv.

Meddelelse til Konferencepræsidenterne. I Tilslutning til vor Meddelelse i sidste Nr. af „Skand. Stjerne" om Foraarskonferencerne gjøre vi opmærksom paa, at det vilde være ønskeligt, om Søndagsskoleforstanderne i alle Grene, hvor der er en organiseret Skole, vilde udfylde deres Rapport over Arbejdet for Aaret 1902 paa følgende Maade: Antal Møder afholdte; Antal Børn indskrevne (saavel Antallet af de Sidste-Dages Helliges som af de Fremmedes Børn hver for sig); Gjennemsnitsantallet af de Børn, som have besøgt Skolen; Antal Lærere og Lærerinder; Antal Klasser; hvilke Bøger der bruges ved Undervisningen samt Udsigterne for Fremtiden.

Paa lignende Maade ønske vi, at Præsidenterne over de unge Mænds og Kvinders Uddannelsesforeninger i de forskjellige Grene ville afgive deres Rapport ved Aarsmødet i Konferencen.

Dersom Konferencepræsidenterne vilde sende en venlig Indbydelse til de nævnte Organisationers Embedsmænd i de forskjellige Grene om at overvære Konferencemøderne i hver sin Konference, turde det være en Opmuntring for disse trofaste Arbejdere. Og hvis de paa Grund af Omstændigheder ikke personlig kunne være nærværende, ønske vi gjerne, at de ville indsende Rapporterne til deres Konferencepræsident.

Læs Ældste Charles R. Mabeys Artikel: „Lad Bogens Ord blive kjendt og dømt", der i Oversættelse fra Millennial Star findes optaget i dette Nr. af „Stjernen".

Læs Mormons Bog, der sælges paa Konferencekontorerne, hos Grensforstanderne samt paa Missionskontoret i Kjøbenhavn.

Læs Evangeliets sande Grundsætninger, fremstillet af Orson Pratt.

Læs En Advarsels Røst til Undervisning for alle Folk eller Vejledning til de Sidste-Dages Helliges Tro og Lærdomme af Parley P. Pratt.

Læs i „Stjernen" af 1 Februar om Kirkens Bøger og om Abonnement.

Lad Bogens Ord blive kjendt og dømt.

(Fortsat fra Side 71.)

Himmel og Helvede.

Lov, Retfærdighed og Lyksalighed skabe Himlen, et Sted for de Lyksaliggjorte. Vor Straf bliver udmaalt efter uretfærdige Gjerninger og foraarsager Elendighed, Lyksalighedens Modsætning. Ligesaa sikkert som Lyksaligheden følger et retskaffent og ærefuldt Liv, ligesaa sikkert følger Elendigheden — Straffen for onde Handlinger — Lovens Overtrædelse. Vor Elendighed bliver forskjellig i Sammenligning med den Lyksalighed, som vi engang glædede os ved. Alle Væsener kunne ikke leve paa det samme Standpunkt af Salighed; derfor blive de forskjellige Grader af Straf efter Fortjeneste.

Det Menneske, som har naaet Højdepunktet af Fremskridt, vil falde langt dybere end det, som lige har begyndt at gaa fremad, og selvfølgelig faar den mest Fremskredne den største Tugtelse. Det er ingen Straf for Indianeren, at han skal leve af raat Kjød og tilbringe sine Dage i et Skindtelt, medens en saadan Tilværelse sandsynligvis vilde betyde Døden for en Konge over et civiliseret Land. Forbryderen føler ingen Sorg ved at forvises til en ubeboet Ø, hvor der findes alle de Behageligheder, han er vant til, og hvor han kan leve i Selskab med Frænder af samme Slags som han selv. Og dersom han ikke har haft Omgang med Folk, som besad højere Fortrin, føler han ikke Savn ved at blive udelukket fra deres Selskab. Derimod bestaar det renhjertede Menneskes bitreste Kval i at blive fjærnet fra deres Nærværelse og Indflydelse, som have ledet det fremad og opad. De Vilkaar, under hvilke det først levede, have udviklet Følelsen for en saadan Tilværelses Usselhed.

Helvede betyder ikke mere for Sindet end dets Kvaler over det tabte Paradis. Vor Straf efter Døden vil ikke være større end Samvittighedens Pine, naar vi tænke over, hvad vi kunde have været. Og jo større Fremskridt vi kunde have naaet, desmere bitter og smertefuld er vor Kval. Retfærdighedens og Lyksalighedens Krone, som vi se langt foran os, og som vi ere ude af Stand til at naa, vil blive den flammende Brand, der optændes i vor følsomme Sjæl. Det vil være den fortærende Ild, som stiger op og danner et Baal af Lidelsens Sukke. Dersom vi begaa nogen Forbrydelse, vil denne være en Anstødssten for, at vi kunne gjøre Fremskridt, og vi ville da — ligegyldigt hvad vi end ellers have udrettet — ikke være i Stand til at opnaa saa høj en Stilling gjennem al Evighedens Tidsaldre, som hvis vi aldrig havde begaaet dette Fejltrin. Straf og Elendighed hidrøre derfor ikke fra Retfærdighedens og Lyksalighedens Fraværelse, men fra deres evige Nærværelse.

Skaberen og Skabelsen.

Dersom der ingen Lov, ingen Retfærdighed og ingen Lyksalighed fandtes, saa var der ingen Gud. Hvorfor? Fordi Gud er Lovens Skaber, de uordnede Elementers Organisator, Syndens Tilintetgjører. Han staar som den ophøjede Aarsag bag al anden Aarsag. Han er Himlenes Herre, som sætter Universets Kredsløb i Bevægelse. Han er Skaberen af alle Ting. Naar vi sige, at Naturen alene udøver den kontrollerende Indflydelse, saa give vi kun Almagten et andet og mere ubestemt Navn og Gudsfornægteren en Tilfredsstillelse. Gudsfornægteren forkaster Guds Tilværelse, fordi han dyrker Tingenes Virkninger, men han betragter Naturen som guddommelig, skjøndt den i sig selv er langt ringere, og han antager den som Maalet for sin Tilbedelse, medens den Fornufttroende, der dyrker Tingenes Aarsag, kun anser Naturen for at være et Udslag af en styrende Villie. Gudsfornægteren elsker „Naturens Love" og agter højest, „hvad der er udført", medens den Gudfrygtige viser sin Ærbødighed og Ærefrygt for Skaberen — den Villie, der styrer Loven. Gudsfornægteren erklærer, at der altid har existeret Noget, som dannede sig selv af de uordnede Elementer; den Gudfrygtige giver den store Jeg er Fortrinet og erkjender, at det er hans Værk, og at uden ham vare hverken vi eller Jorden til, thi begge ere Organismer, der beherskes ved Lov. Uden ham vilde ingen af de bestaaende Ting være skabte; thi de bleve saavel som ethvert Legeme sammensatte af organiserede Stoffer. En Virkning eller Paavirkning kræver Villie og kunde derfor ikke have existeret uden Gud, men maatte være forsvundet eller have opløst sig med de oprindelige Elementer, som vare til paa samme Tid som Gud, og som selv han ikke kunde tilintetgjøre. Hvor stor er da ikke Visdommen hos denne Villie, som kalder alle Ting ind i Tilværelsen, opliver dem med hans uendelige Aands Styrke og fylder Menneskene med hans grændseløse Kjærlighed og uudsigelige Lyksalighed.

Et Kjendetegn.

Saaledes er Lærdommen i et Vers af Mormons Bog. Noget Lignende findes ikke i de mest lysende Afsnit af Plato, i de klareste Steder hos Bacon eller i Emersons skjønneste Tanker, og hverken Voltaire, Montaigne eller Paine have med hele deres Veltalenhed og Geni ytret en Ide, som bringer Logiken i dette Vers til at vakle. Den staar i Sandhedens klareste Sfære, højt ophøjet over menneskelig Filosofi, ligesom den krystallinske Gjennemsigtighed overgaar Jordens Støv. Denne Bog er en Visdommens Standart, der vil tjene som et Tegn for de endnu ufødte Slægter. Den løfter de saakaldte „Rationalister" (Fornuftstænkere) ud af det Hængedynd, i hvilket de i Aarhundreder have slæbt sig, og stiller dem sikkert paa den reneste Fornuftgrunds Klippe. Den giver et nyt og heftigere Stød mod den aandelige Sløvhed hos Menne-

skene og inspirerer deres Sjæle med saadanne Idealer, som Ingen er fremkommen med, siden Kristus for nitten Aarhundreder siden opskræmmede en søvnig og vankundig Verden. Ligesom Menneskenes Søn — uagtet han blev et Offer for Folkets Synd — bragte Lys i Tidens Mørke ved sine vidunderlige Lærdomme, saaledes har denne Bog gjengivet disse i deres oprindelige Renhed og igjen ladet den ulmende Ild flamme op, hvis Lue vil tjene som en Baune for Tidsalderen.

Hvad! Og Joseph Smith skrev Mormons Bog? Kunde en ulærd og uoplyst Dreng undfange disse fuldkomne Tanker? Et Bedrageri! Hvis dette Værk var frembragt af en saa ung og uerfaren Mand, vilde det være et større Under end selve Frelserens Aabenbarelse. Læg Mærke til, at Joseph Smith aldrig satte sit Navn paa Bogen som dens Forfatter, men altid hævdede, at han kun var et ydmygt Redskab i Herrens Haand til at fremlægge den for Verden. Hvis Menneskene ikke ville antage Vidnesbyrdene om dens Originalitet og historiske Oprindelse, saa maa den henføres under andre Betegnelser end „Bedrageri", hvis man i det Hele taget mener at kunne træde den under Fødder. Thi dens Indhold er bleven vejet uden at være fundet for let, og den staar i Dag overfor ethvert Angreb fra Modstandere ligesaa fast og urokkelig som de evige Høje.

Gjenopbyggelsen af Palæstina.

Zionismen.

Se, Juda spredte Børn
med Jubel drage hjem,
og stærke som en Ørn
opfor' Jerusalem,
mens Efraim paa Zions Fjæld
sig bader i Guds Naades Væld.

(Af Salmen Nr. 266.)

Troen paa Zionismen voxer, og dens sociale Problemer antage i deres endnu utopiske Tilstand fastere Former. Hvis vi kunne tro de Beretninger, der foreligge fra dens Venner, rækker dens Arbejde langt videre end til at kolonisere og gjenopbygge det hellige Land. Man overvejer, at en Gjenoprejsning eller i det mindste en Forbedring af den ejendommelige jødiske Kultur maa finde Sted i dens sidste Fase. Zionismens Forkjæmpere arbejde paa at faa deres Fædres Land tilbage, og Resultatet deraf er et Missionsarbejde, som er begyndt under lykkelige Varsler; man søger at fjerne de smudsige jødiske Kvarterer fra de store Byer; man studerer moderne Videnskab; man benytter den nuværende Civilisations Fordringer og de almenmenneskelige Fremskridt. Man gjør store

Anstrengelser for at bortfjerne mindre Tvistepunkter i de religiøse Sager og for at forene alle de zionistisk troende Jøder paa eet Trosgrundlag og haaber paa et heldigt Udfald.

Jødernes zionistiske Rørelse viser virkelig nu sine skarpe Omrids og er kraftig og levende indadtil, hvad der imidlertid ikke forbavser os, naar vi se Sagen i det rette Lys og med den Kundskab, vi have modtaget derom gjennem Herrens aabenbarede Ord til sine Tjenere Profeterne i forrige Tider saavel som i denne den sidste og store evangeliske Uddeling. I vor Tidsalder, hvor Alt, hvad der henhører til bibelske Lærdomme, aandeliggjøres af religiøse Sekter, er det tilfredsstillende at se, at Profetierne om Jødernes Gjenindsættelse i deres gamle Ejendomsland kræve en bogstavelig Opfyldelse. Hvor meget Tiden er paavirket af disse Aandeliggjørelser, og hvor højt Buen kan spændes i denne Retning, vil Læserne til Ex. faa et Begreb om, naar de høre, at en tysk Lærd overfor en større Forsamling i Kjøbenhavn, idet han talede om „Zionismen", forklarede, at de „tørre Ben" af Israel (omtalt i 37 Kap. af Profeten Ezekiel, der viser Israels Opstandelse fra de Døde) vare de nulevende Jøder, og Lyden og Raslen af Benene, der nærmede sig hinanden, Sener, Kjød og Hud, der droges over dem, Oprejsningen fra Gravene og deres Bosættelse i Israels Land betød eller var et Vidnesbyrd om den Aand, der for Tiden gjorde sig gjældende blandt Jøderne dels i den indre Sammenslutning, dels i kristelig Retning og dels i Forhaabninger om at blive samlede i det til deres Fædre forjættede Land.

Det vil ikke være let for os at indse nogen Grund, hvorfor det hellige Land, der een Gang var en frugtbar Oase mellem to Udørkener, vedblivende skulde nedtrampes af Tyrkere og Arabere, og hvorfor et Navn, som een Gang var højt anset, vedblivende skulde være et Mundheld blandt Jordens Nationer. De adspredte Jøder ville igjen blive grundfæstede som en Nation, og Palæstina vil atter indtage sin høje Rang blandt Verdens Riger. Naar dette sker, vil det være, fordi Herren har ihukommet sit gamle Pagtens Folk, borttaget Forbandelsen, som har hvilet over det i saa mange Aarhundreder, og opfyldt Forjættelserne, som han tilsagde Israels Fædre, Abraham, Isak og Jakob, at de skulde modtage det som et evigt Arveland, og deres Afkom skulde blive lige saa mangfoldigt som Stjernerne paa Himlen.

I Forbindelse med Palæstinas Gjenopbyggelse og Jødernes Indsamling kan nævnes en vigtig Begivenhed, som har fundet Sted, efterat Evangeliet atter er bleven gjengivet til Jorden, idet afdøde Apostel Orson Hyde (Jøde af Fødsel) ved April-Konferencen i Nauvoo 1840 blev kaldet til at gaa paa en speciel Mission til det hellige Land. Da han var ankommen dertil, gik han Søndag Morgen d. 24 Oktober 1841 op paa Oliebjerget ved Jerusalem. Paa dette Sted indviede og helligede

han i Herrens Navn Landet til Indsamlingen af Judas adspredte Levninger. Han oprejste en Stenstøtte der og paa Bjerget Zion som et Vidnesbyrd om hans Nærværelse overensstemmende med de Forudsigelser, som vare udtalte af Profeten Joseph paa hans Hoved, og ifølge det Syn, som han havde, før han forlod Nauvoo.

Det vil være unødvendigt for os at paapege flere Profetier angaaende Israels Indsamling i de sidste Dage, da dette Emne fornylig er blevet tilstrækkelig berørt i Artiklen om „Det tyvende Aarhundrede" af Ældste C. C. A. Christensen. (Se „Skand. Stjerne" Nr. 1, 2 og 3.) Vi skulle blot anføre en enkelt Udtalelse derfra:

„Af særlig politisk Betydning er Jødernes Tilbagevenden til deres Fædres Land, Palæstina, og Gjenopbyggelsen af Jerusalem, hvor alle den nyere Tids Bekvemmeligheder og Fremskridt paa Opfindelsernes Omraade ville blive indførte i det tyvende Aarhundrede; dette vil være et af de tydeligste Tidernes Tegn paa, „at han (Frelseren) er nær for Døren"."

I Dagbladet „Politiken" har Professor Georg Brandes i sine kjendte Artikler „Skikkelser og Tanker" ogsaa skjænket Sagen Opmærksomhed ved en Omtale af Zionisterne og deres Utopier. Vi tillade os at meddele et Uddrag deraf, da det formentlig vil have Interesse for Læserne at gjøre sig bekjendte med de forskjellige Synspunkter angaaende denne Sag, der optager saa manges Sind.

„Unge Amerikanere, der ere opfyldte af de nordamerikanske Fristaters store Fremtidsfendelse, fremhæve gjerne som et betydningsfuldt Tidernes Tegn det Statsbrev, som Statssekretæren Mr. Hay ifjor 11 August rettede til de Forenede Staters Repræsentanter hos de Magter, der underskreve Traktaten i Berlin 1878, og hvori der gjøres Rede for de Grunde, som have bevæget Fristaterne til en Henvendelse til den rumænske Regjering. Nordamerika lagde Rumænien indtrængende paa Hjerte, ikke længer at nægte de i Kongeriget fødte og boende Jøder Indfødsret og dermed Menneskerettigheder. For Magterne fremstillede den nordamerikanske Regjering den uforskyldte og haabløse Elendighed, hvori de fra Rumænien flygtede ved deres Ankomst til Fristaterne ere sunkne, og meddelte, at denne Elendighed gjør Amerika det umuligt fremdeles at modtage disse Indvandrere, hvor stor end Fristaternes Langmodighed hidtil har været.

Denne Henvendelse til Rumænien og den Note til Magterne, som forklarede den, har imidlertid øjensynligt to Sider, dels en teoretisk — Nordamerika optraadte som Taalsomhedens og Menneskelighedens Talsmand — dels en praktisk — Nordamerika stræbte at skaffe sig en Indvandring af hjælpeløse, ludfattige Mennesker fra Halsen, lukkede for dem deres sidste Tilflugtssted.

Imidlertid voxer i Rumænien Elendigheden fra Uge til Uge; den

nye Haandværkerlov har bragt den jødiske Befolkning til Fortvivlelse, og paany tænker den kun paa for enhver Pris at komme over Grændsen — hvorfra den da i Reglen atter og atter med Magt bliver drevet tilbage.

Da i det russiske Rige, hvor vel omtrent de tre Fjerdedele af alle existerende Jøder ere bosatte, Forholdene ikke ere synderligt bedre, kan det ikke undre, at de forpinte østeuropæiske Jøder klamre sig til Zionismens Ide. Det er næppe nogen Overdrivelse, at i Rusland som i Galizien og Rumænien foresvæver Haabet om at grunde et nyt, frit, lykkeligt Samfund paa Palæstinas Grund Massen af de bedst opdragne og mest sværmerisk anlagte blandt den yngre Slægt. Enhver, der paa Rejser er kommen i Berøring med denne Ungdom, vil have gjort Erfaringen. Efter al menneskelig Sandsynlighed vil da ogsaa i Løbet af det 20 Aarhundrede Palæstina blive opdyrket og bebygget med det Maal for Øje at afgive de Fortvivlende og Fordrevne et Tilflugtssted og et folkeligt stronghold (blivende Sted). Det Selskab, der har dannet sig under Navnet Jewish Company, havde ved Udgangen af Aar 1900 allerede en Kapital af tolv Millioner Pund Sterling samlet til dette Øjemed.

Den store Kolonisationsbank for Palæstina er oprettet, ikke faa Kolonier ere grundlagte og trives; aarligt afholdes i Basel zionistiske Sammenkomster. Fornylig er den almindelige Opmærksomhed paany bleven stærkt henledet paa Foretagendet, idet Zionismens Ophavsmand, Dr. Theodor Herzl, har udgivet en Roman Gammeltnytland, der i digterisk Form — øjensynligt for lettere at skaffe Ideerne Indpas — giver Zionisternes Program, som var det allerede virkeliggjort . . .

Palæstina er blevet Mønsterlandet blandt Jordens Lande, Midtpunktet for alt Handelssamkvem mellem Europa og Asien, et Land, der har anvendt alle de i det 19 Aarhundrede gjorte Opfindelser og indhøstede Erfaringer til uden besværende Fortidsballast at opbygge fra nyt af et frit og helt fordomsfrit Borgersamfund uden Stat, hvor alle Fremskridt ere gjorte, alle skjønne Fremtidsdrømme ere virkeliggjorte, og Utopien er bleven Livets daglige Brød. Alle Religionsbekjendere trives her fredeligt ved Siden af hinanden; Samfundet regjerer fredeligt sig selv, vælger frit sine Tillidsmænd indtil den højeste, men har ingen Statsorden at trækkes med, erlægger kun den tyrkiske Regjering en aarlig Afgift.

I Romanen er det udviklet, hvorledes Skridt for Skridt, Trin for Trin denne nye Tilstand har udviklet sig af den gamle. Forretningsmænd og praktiske Kjendere af østerlandske Forhold maa dømme om, hvorvidt det, der her er skildret som opnaaet, ogsaa virkelig lader sig opnaa, om ikke i tyve Aar, som det sker i Romanen, saa dog i hundrede Aar; thi i saa stor en Sag er Tidsspørgsmaalet jo ikke det vigtigste. Dr. Herzl har paa sit Titelblad sat Ordene: „Hvis I vil, er dette intet

Eventyr", og kun den Indsigtsfulde har Ret til at kalde ham Fantast eller Profet ...

Dog Vægten ligger jo ikke paa de talrige Vanskeligheder, som staa Zionisternes Planer i Vejen, men paa, at Millioner af sultne og intelligente Menneskers Fantasi i vore Dage lidenskabeligt er ledet i denne Retning. Der er da en Mulighed for, at der endnu en Gang indenfor hint snævre Landomraade kan udvikle sig en Art jødisk Kultur, og denne Gang en moderne."

Billeder.

De Stjerner.

I lange slyngede Rækker
bøje de deres lysende Spor
over den mørke Himmel
trukne som paa en Snor.

Stundom naar Knyttet brister,
drysser der gjennem det øde Rum
en svingende Haandfuld Perler
glimtende hvide som Skum.

Men sker det endogsaa hyppig,
og var der end nok saa mange, der faldt —
de Stjerner, der blev tilbage,
fik alligevel ingen talt!

Edv. Blaumüller.

Til Missionærerne og de Kjære! Udbred „Skandinaviens Stjerne". Den aarlige Abonnementspris, iberegnet Portoen, er 3 Kr. 70 Øre, der indsendes pr. Postanvisning til Expeditionen af „Skand. Stjerne", Korsgade 11, Kjøbenhavn N. Enkelte Numre 12 Øre. Bladet kan ogsaa bestilles hos Konferencepræsidenterne og Grensforstanderne.

Indhold:

Lad Bogens Ord blive kjendt og dømt 65, 74
Redaktionelt:
Sæt eders Maal 72
Meddelelser til Konferencepræsidenterne 73
Gjenopbyggelsen af Palæstina 76
Billeder (De Stjerner) 80

Kjøbenhavn 1903.

Udgivet og forlagt af **Anthon L. Skanchy,** Korsgade 11. N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).